

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Egy évre	6 frt — kr
Fél évre	3 „ — „
Negyed évre	1 „ 50 „
Egyes szám ára	6 „
Külföldre egy évre	8 „ — „

Megjelenik hetenkint kétszer:
vasárnap és csütörtökön.

SZÉKELYFÖLD.

Politikai, közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi hírlap.

Hirdetések közlési díja:
minden egy hasábos garmond-
sorért vagy annak tőrfogatáért
4 kr., s minden egyszeri közlés
után 30 kr. bélyegdíj fizetendő.
Nagy és többször közlendő
hirdetményt a kiadóhivatal ár-
kedvezményben részesít.

A „Nyíltér“ rovatban
közlendő cikkekért soronkint
10 kr. fizetendő.

SZERKESZTŐSÉG:

KÉZDI-VÁSÁRHELYTT:

Szabó Albert könyvnyomdájában.

CSIK-SZEREDÁBAN:

Sprencz György szerkesztő lakásán.

A lap beltartalmát illető közlemények a szerkesztőségekben, az előfizetések, hirdelmények, nyíltéri cikkek, stb. a kiadóhivatalban fogadtatnak el.

KIADÓ-HIVATAL:

KÉZDI-VÁSÁRHELYTT:

Szabó Albert könyvnyomdájában.

Felhívás előfizetésre.

A „Székelyföld“ című politikai, közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi, hetenkint jelenlegi nagyságában 2-szer megjelenő hírlapra a következő árakkal előfizetést nyitunk:

Egy évre	6 frt — kr.
Fél évre	3 frt — kr.
Negyed évre	1 frt 50 kr.
Külföldre egy évre	8 frt — kr.

Előfizetési pénzek bármely időben elfogadtatnak.

Lapunk azon előfizetőit, kik előfizetéseikkel még hátralékban vannak, tisztelettel kérjük azoknak beküldésére.

Kérjük egyúttal t. előfizetőinket, sziveskedjenek előfizetéseiket minél előbb megújítani, hogy lapunk szétküldésében zavar ne forduljon elő.

T. vidéki előfizetőink a lap szétküldésében előfordulható rendetlenségek s egyéb kellemetlenségek kikerülése céljából sziveskedjenek jövőre a postai utalványokat egyenesen kiadó-hivatalunkhoz Kézdi-Vásárhelyre czimezni.

A „Székelyföld“ kiadó-hivatala.

Igazságszolgáltatásunk.

Az egész országban végig zug a fölháborodás, valahányszor az igazságszolgáltatás késleltetése következtében a bűnös megmenekül földi büntetésétől. És ez vajmi sűrűn szokott előfordulni. A bírak mentségére fölhozza a törvényszék, hogy sok a munka, tul vannak halmozva. Meddig fogja még magát ez a kifogás tartani? Miért támad oly hosszú időköz a vizsgálat befejezése és a tárgyalás napja közt? Talán azért, hogy a vádlott vizsgálati fogságban töltsen ki az esetleg reá szabandó büntetést. De hátha tovább ült, mint a mennyit az

ítélet később reá szabott. Vagy ez nem tesz semmit?

Meg van a tettes, beismer mindent; meg vannak a tanuk, beigazolnak mindent; csak az ítélet nincs meg, csak az késik, késik addig, a míg a vádlott a börtön gonosz szellemével erős ismeretiséget köt; társaival való sűrű érintkezés kivetkőzteti minden emberi érzéséből; ideje van a külső hangulatot tanulmányozni; a terhelő tanuk vallomását ki tudja, s tán a vizsgálati jegyzőkönyv egyes sorairól is tudomást szerez, ha nem is besugár által, hanem becsempészett újságlapból; tárgyalást rendeztet a börtönben társaival; az egyik adja a bírót, a másik az ügyészt, a harmadik a tanut, a negyedik az ügyvédet s mikor a vádlott beismeri a bűnét, a bíró meg az ügyész, az ügyvéd, de még a tanu is ráford, hogy te bolond, hiszen ha mindent beismeresz akkor elítélnek, föl akasztanak! — Igazatok van, tagadni fogok mindent, mondja a vádlott s a végtárgyaláson hazugnak deklarálja beismerő vallomásainak minden szavát, minden hangját, minden lehelletét. Tehetetlenné teszi az egész törvényszéket és kineveti az ügyészt.

Gyorsabb igazságszolgáltatást kérünk!

Öt-hat éves vizsgálati ügyek fekszenek a bírak asztalán, melyek elintézésre, illetőleg befejezésre várnak. Aztán az az eset is sűrűn előfordul, hogy az évek előtt kihallgatott tanuk a végtárgyalásig elfelejtik nemcsak vallomásukat,

hanem magát a tényközlést is, a melyről tanuvallomást tettek. Sűrűn megtörténik, hogy a tanuk a vádlottal való szembesítés alkalmával a vádlottban már nem ismerik föl a tettest, bár a cselekmény elkövetése után a vádlottal való első szembesítéskor rögtön fölismerték. Pedig a bűnös cselekmény megtörtését a tanuk vallomásától teszi függővé a törvényszék, sok esetben még ott is, a hol a bűnös felismerő vallomást tesz. Psicholog sokat következtet a szembesítésből. Ha valakinek a szemébe mondhatjuk: „gyilkos vagy, tolvaj vagy, láttalak“ — a vádlott belső világa az arcra ül, a bűnös lélek küzdelme megábrándítja az arcizmokat és átfesteti az ábrázatot.

De ha a tanu azt mondja, hogy „már nem emlékszem, régen volt“, mivé lesz a vád ereje?

Egy igen fontos körülményre hívjuk fel az igazságügyminiszter figyelmét. A bírói karban nagyon is sűrűn előforduló személyváltozások, áthelyezések szintén nagyban hozzájárulnak az ügyek késleltetéséhez. Az akták elintézése így mindig utódról-utódra száll. Sokszor fél évet vagy tán többet is eltölt az új bíró a régi vizsgálati iratok áttanulmányozásával, a mit alig fejez be, beáll egy körülmény, — akárhogy is és akármiképpen — mely szerint ő is elhagyja helyét, a melyet az aktákkal együtt megint egy újabb faktor vesz át.

De akár kinevezés, akár áthelyezés

folytán történjék a személyváltozás, ne hagyhasse el a vizsgálóbíró addig a helyét, a míg a megkezdett vizsgálatot be nem fejezte, legyen az bármilyen stadiumban és bármilyen jelentőségű.

Bűnügyi statisztikánkból tudjuk, hogy a hamarosan bevezetett vizsgálati, illetőleg ítélethozás igazságszolgáltatásunk történet-könyvét egyszer sem compromittálta annyira, mint a hosszú huzavona, a késleltetés, melynek következtében igazságszolgáltatásunk nem egyszer lett kigúnyolva az által, hogy justitiánk megfosztatott az elégtételvevéstől.

Gyorsabb igazságszolgáltatást kérünk!

Országgyűlés. A képviselőháznak hétfőn csak igen rövid ülése volt. Széchenyi gróf miniszter benyújtotta a tengerészet rendtartásáról szóló törvényjavaslatot, megajtottak néhány bizottsági tagsági választást, végül pedig tárgyalták a külföldi vasutak üzleateszközeinek lefoglalás alól való mentesítéséről szóló törvényjavaslatot, melyet a ház Darányi előadó jelentése alapján észrevétel nélkül elfogadott.

Uj főrendiházi tagok. A hivatalos lap keddi száma a következő legfelsőbb kéziratot közli:

A főrendiház szervezetének módosításáról szóló 1885. évi VII. törvényzikk 5. §-a alapján, minisztertanácsom előterjesztésére, Graefl József főispánt, Hollán Ernő altábornagyot és Karap Ferencet, budapesti itélőtáblai nyugalmozott tanácselnököt, a főrendiház élethossziglani tagjaivá ezzel kinevezem. — Kelt Bécsben, 1886. évi október hó 1-én. — Ferencz József, s. k. — Tisza Kálmán, s. k.

Egy sikoltás s Czeczilia Attila keblére rohant, Somkuti pedig örömmel üdvözölé a fiatal embert.

Ekkor Somkuti parancsára a kocsinak meg kellett fordulnia s visszamentek lakásukra, hol beszélgetéssel töltötték idejüket. — Ha ohajtja Bajkai ur, — kezdé az öreg ur — hogy nagybátyjánál történjék az esküvő, úgy semmi ellenvetésem. Mi is oda költözünk.

Örömkönnye hullottak az öregnek szeméből.

— De, atyám! György?!

Az apa megijedt.

— Csakugyan! No, majd Isten fölvilágosítja őt! En boldogságtokat legforróbban ohajtom, gyermekeim.

A szerelmek együttléte, ez a néhány óra, hamar eltelt.

— György hol van? — kérde Attila.

Czeczilia szomoru arcot vágott.

— Átpártolt az osztrák hadsereghez, hogy megboszulja magát.

— Ha összetalálkozom vele, nem lövök rá azért!

A leány halásan pillantott rá s az öreg ur megszorította kezét:

— Isten áldjon meg érte, gyermekeim!

Attila elbucszni készült.

— Dávára megyünk rokonainkhoz. Irjon néha székely-utca 328. sz. alá. Addig is Isten oltalmazza! — mondá Somkuti.

Czeczilia elhalványodott, Attila is szomoran távozott.

Még egy csók, egy ölelés, s elment.

A mint csak lehetett, oly gyorsan tért vissza ezredéhez.

(Vége köv.)

A „Székelyföld“ tárczája.

A fehér rózsza.

Elbeszélés a szabadságharc idejéből.

Irta: Mártonffy Imre.

III. FEJEZET.

Attila csapatával azonnal elindult a hadsereg után, miután meggyőződött arról, hogy a városban a hangulat nyugodt.

Egy napon, midőn Brassóban hadnagyunk felébredt, Maksai három levelet adott át neki, melyeket Attila mosolyogva nézegetett. Az első anyja írta, a másodikat nagybátyja küldte, a harmadikat — ugyan ki lehet az? Talán barátja? . . . Anyja levelét felbontotta először és olvasta:

Kedves fiam!

Bocsásd meg aggódó anyai szívemnek, ha mindjárt nem ujjongok, s ha mindjárt nem találok el azt a hangot, mely szívednek himnuszt és boldogságot zeng. Az anyja jobban lát! De azért nem teszek szemrehányást elhamarkodásodért. Nagybátyád levéltárát átlapozgattam, ebben ez állt: „Bajkai Gábor neje, kit féltékenységből bűvészettel és boszorkánysággal vádoltak, mert szépségével minden férfit meghódított, férjével együtt Medgyesre költözött, hogy mentve legyen az üldözött.“ Valószínű tehát, hogy Czecziliád is innen származik. Térj vissza, ne harcolj tovább; tudom, hogy hiába intelek, de anyai kötelességem parancsolja. Isten óv-

jon téged és Czecziliádat. Adná Isten, hogy a szabadságharcz mielőbb véget érne s te hazajönnél áldásomat átvenni s Czecziliáddal boldogságban élni. Isten legyen veled! Áldásom reád!

Szerető anyád

Bajkai Mária bárónő.

A mint a levelet elolvasta, gondolkozó lett. Lelkében a hazaszeretet és az anyai Czeczilia iránti szeretet küzdött egymással, míg végre az előbbi győzött.

— Nem, nem, Isten nem akarhatja ezt; ő hatalmas és mindenható! De mitől is félek? Nem, anyám, tulságosan aggódol.

A második levél a következőket tartalmazá:

Kedves Attila!

Szívükből jövő üdvözlétem és szerencse-kíváncságot küldöm a kiállott harcokért. Így van jól; mit lábatlankodnak Erdélyben a császáriak és az oláhok? Tisztítsuk meg tőlük a vidéket. Üdvözlő Czecziliád nevében; a hallottak után szeretném őt látni, ki úgy hasonlít ösünkhöz. Itt küldök 300 darab Kossuth-bankót. Köszvényem miatt többet nem írhatok. Üdvözlő

nagybátyád

Bajkai József báró.

— Mily szeretetreméltó a nagybácsi! — nevetett Attila. — És ez?

A harmadik levél felbontására került a sor, de alig bontotta fel, örömmel kiáltott fel:

— Tőle, ő tőle! Maksai! siess, hozz bort, valamennyien ihatnak! Van pénz, mint a polyva!

Maksai elment s három akó bort ütött csapra a legénység számára. Attila olvasta a levelet:

Szeretett Attilám!

Óvatosnak kell lennem, hogy e levelet kezed közé juttassam. Nem is tudod, kedvesem, hogy most hol vagyok. Szászvárosban vagyunk, az ellenség közepette. Levelem megírásához nehezen jutottam, míg végre, midőn kész volt, egy hí emberemre bízam a feladást, kinek busásan fizettem.

Kedves, egyetlen Attilám, hogy vagy? Ah, csak vége volna e háborúnak! Atyámmal beszéltem s áldását küldi neked; bátyám György pedig — hisz tudod, hogy gyűlöl téged — azt hiszem, sőt remélem is, hogy idővel kibékül veled. Győztesen térj vissza Brassóból s látogass meg. Lakásunk K.-utca 113. Ezer csókot küldve, üdvözlő

Czecziliád.

A szerelmes hadnagy a levelet ajkához szorítá s levéltáskájába zárta, s őrizte, mint drága ereklyét.

A győzelem után szabadságot kérve, sietett Szászvárosba. A K.-utca 113. sz. ház előtt megállt s csemetett.

Öreg asszony nyitott kaput s a hadnagy kérdésére azt válaszolá, hogy Somkuti Czeczilia kisasszony és atyja kocsin távoztak, hogy elutazzanak.

— Siessen utánuk, — folytatá — talán még utólérik; a Z.-uton mentek.

Attila tehát sietett utána s szerencséire a kocsi állt, mert a szűk utcában a velük szembe jövő kocsi elakadt.

Mai számunkhoz egy félv hirdetési melléklet van csatolva.

Graefl József Szabolcs megye főispánja smint ilyen szerzett érdemeket a kitüntetésre. Hollán Ernő altábornagy nem ujhöz a magyar törvényhozó testületben. Több éven át volt képviselő és közlekedésügyi államtitár. Körülbelül 15 év óta tartozik a honvédség tényleges állományához. Aránylag rövid idő alatt lépett elő mostani tekintélyes katonai méltóságra, melyhez kizárólag tehetségének árán jutott. A honvédséget a főrendiházban eddigelé csak Máriássy altábornagy képviselte, mint élethossziglan kinevezett tag. Karap Ferencz eddigelé még nem szerepelt a törvényhozás terén, de kinevezetése kétségtelenül előnyére válik a főrendiháznak, melyben már most a hazai jogtudósok kitűnő csoportja foglal helyet.

Particularismus.

E czímmel nagyrészt röpiratot vettünk, mely valóban megérdemli, hogy minél szélesebb körben figyelemre méltassuk. Szerzője Horváth Gyula országgyűlési képviselő, erdélyi hazarészünk viszonyainak egyik legalaposabb ismerője. A derék szerző tüzetesen foglalkozik Erdély bajaival, az erdélyi nemzetiségi, gazdasági, ipari és társadalmi viszonyokkal; vázolja a régi Erdély fejlődésének egyes momentumait; megemlékezik rólunk székelyekről is; végül pedig eszközököt ajánl Erdély bajainak orvoslására.

A kiváló diszes füzet ára 80 kr.; kapható a „Pallas” részvénytársaságnál Budapesten. A legmelegebben ajánljuk a közönség figyelmébe.

Közzöljük belőle az alábbi részt, mely a székelységről szól.

*

Bizonyos elfogódás veszi mindig rajtam erőt, valahányszor a Székelyföldre gondolok; gyermekkori emlékeim, szülőim emléke, kik azon földben porladoznak, a szabadságszeretet, melyet, e nép között lakva, magamba szívtam, a munka- és életkedv, mely e népet látva fogamzott meg bennem: mind, mind fölforlik elmémbe; egyik gondolat a másikat űzi, látok, érzek, értek mindent, és a végén mégis csak annyit tudok, hogy szülőföldemet szeretem.

De hát törjük meg a bűvös varázst; hisz nagy távolság választ el a földtől és hosszú évek sora a jól ismert nemzedéktől. A nagy Kossuth legutóbbi levelében azt írja, hogy „fajunkban a hősiesség bátoraság általános, de vajmi ritka a polgári bátorság”. Nagy, erős igazság ez, mely számtalan bajainknak kutforrását képezi. De ismerem én, uram, egy darab földet Magyarországon, és egy kis fajt, hol megvolt mindig és megvan ma is mind a két bátorság; ez pedig a Székelyföld.

Azon a darab földön, hol a székely faj él, azok között a viszonyok között, melyek feje fölött szakadatlanul elvonulnak, abban a küzdelemben, mely letelepülése óta neki még pihenést nem engedett: hősi bátorsággal csak meghalni lehet, de megélni polgári bátorság kell.

És ez a polgári bátorság a főjellemonása a székelynek. A hősi bátorság a kardot, a polgári bátorság az ekét, az árat, a gyalut, a fejszét, a könyvet adja az emberek kezébe; no hát annak idejében a kardot, annak idejében pedig a béke eszközeit becsülettel és sikerrel forgatta e faj kezében. Egy nemzet, mely egészben nemes vala és mégis polgár mert lenni, akkor, midőn ez nem dicsőséggel és jogokkal, hanem munkával és önmegtagadással járt, óriási lépést tett az emberi civilizáció felé. Földjét munkájával, szorgalmával ketté alakította át; teremtett szük körében magának ipart, kereskedelmet, forgalmat; iskolákat emelt, hol gyermekeit taníttatja; polgári jogait és szabadságát védi, mások jogait tiszteletben tartja.

Törvényeink értelmében a székely, ha a magyar földre kitelepült, ott a nemesi jogok birtokosává vált; jelenleg a merre kívándorol, ott az ipart és munkát honosítja meg. Románia jelenlegi iparának megteremtésében a székelynek országlrésze van. Brassóban a kisebb helyi ipar csaknem kivétel nélkül az oda települt székelyek kezében van. 8000 magyar lakosa között Brassónak a székely iparosok tulnyomó számot tesznek ki.

A multban a tisztviselők, fiskálisok, papok, tanárok, tanítók, gazdatisztek, egy szóval a honoratiorok tulnyomó száma a Székelyföldről került Erdélybe ki. Számos nagy-nemű magyarországi családok ősei a Székelyföldről települtek ki és e családok rokonai maig is ott élnek. E rokonságokon nincsen mit szégyenlenni; régiség tekintetében följérnek a Rohannokkal, becsületre és erkölcsi tekintetben a régi kor városainak polgáraival.

A Székelyföldön a fejedelmek idejében időközönként megtartott lustrák alapíták meg a vagyon mérlegelésével, hogy mely családok soroztatának a primorok, primipulusok és pizidariusok közé, a mint egy fölszerelt csapatot vezettek saját költségükön vagy személyesen, mint lovas, fölszerelve, avagy mint gyalogos léptek be a felkelés idejében a székely hadakba. Az osztrák ház alatt lustra nem tartatván, az utolsó lustra eredményei szerint kiváltott primorok képzették az ugynevezett székely főnemességet; előjogokkal ugyan nem bírtak, de az ősök iránt táplált tisztelet a népben az unokákra is átszállott. A tradícióhoz híven ragaszkodó egész nemzet, mely büszkeséggel tekintett azon családokra, melyek vele együtt élve, a szabadság és nápiog védelmében szereztek hírnevet, most vele egy valának, önmagát tisztelte meg bennök.

Ezen székely családokból származtak egykor ama Beldi Pálhoz hasonló férfiak, kiknek megítélésénél kétely támad az emberben az iránt, hogy a megaláztatást nem tűrő büszkeséget vagy a lángoló hazaszeretetet hámulja-e náluk inkább. De ezen primori székely családok valának azok is, kik az osztrák ház idejében a nemesi osztály súlyát nemcsak a Székelyföldön, hanem a megyékben és az országgyűlésen is döntővé tették és ezáltal a hatalmat a nemzet kezében megőrizni segítették. Ama büszke nemes emberek, kiket sem megijeszteni, sem megnyerni, sem elbolondítani nem lehetett, itt temettek.

Kitartó munka és szorgalom, páratlan takarékoság, mely a fővénségtől ép oly távol áll, mint a pazarlástól, lehetővé tették e fajnak, hogy kis vagyonnal csodákat mutasson föl. 50–100–200 holdas birtokokosok diszes uri lakban, civilizált embert kielégítő kényelemben tarták fenn családjaikat; a vendégszerető ház kapuja soha betéve nem volt, panaszt a székely vendégszeretet ellen még senki nem emelt. A község, a megye, az ország ügye ép úgy számban tartatik, mint a család magánügyei; melyikre mikor a sor kerül, elintéztetnek. A társadalmi életben barátságosak az önzetlenségig, a közéletben ridegek a kiméltelenségig.

E fajnak tulajdonságaiban és teljes erejében való megtartása egyértelmű volt mindig és az ma is az erdélyi részek conserválásával. Messziről jövő jó tanácsok vajmi keveset lendítenek ez ügyön; tanul és okul annyit a maga fejtől is a székely, a menyőre neki szüksége van, de kérni sem kölcsön, sem Isten nevében nem szeret. Kalákában segít minden jó embernek és elfogad minden segítséget, de ezen kívül még a közéletben sem.

A székely kívándorlást akarják megakasztani: hiszen ez nem lehet; a székely századok óta mindig rajokat bocsátott ki magából, nem fér több a kaptárban, mint a mennyi benne van; adjanak e kívándorlásnak helyes irányt, mint volt a multban, és ő arra megy, a merre érdekét fölélheti. Az ipar iránt e népfaj mindig fogékony vala. A kis ipar a civilizáció mindinkább leszorítja; nyujtsanak módot és eszközöket, hogy a nagy ipart megteremtése a Székelyföldön lehetővé váljék, és a székely nép meg fogja azt valószínűsíteni.

A fejlődött közlekedési eszközök az olcsó és gazdag föld terményeinek concurrentiáját, a nagy gyáripár az olcsó ipartermékek versenyét zudította a székelyek nyakára, és mi következett ebből? Több lett talán a panasz? Nem; szaporodott a munka és szorgalom és még intensívebb lett a takarékoság.

Kísértsen meg az ország egy kalákát a székelyekkel szemben. A kívándorlásnak nem papiroson, hanem az életben adjon egy

helyes irányt, hiszen erre módja van a magyar államnak; munkásságának és törekvéseinek adja meg az eszközöket: az iparnak alapul szolgáló tőkét és hitelt, ha nemjés egészben, de legalább részben és nézze meg, hogy e faj miként fizeti vissza a kalákát a nemzetnek. Még egy talpalatnyit sem vesztett el a székely a lábai alatt levő földből, sőt a melyik földre reá tette lábát, azt rendesen meghódította; nincsenek-e Magyarországnak elég megmivelésre váro földjei, hogy idegen országba eresztjük őket? Nagy beruházásokat tettünk arra, hogy tengeri utat biztosítsunk termékeinknek, és ezt okosan cselekedtünk; de ha annak csak egy részét, mit a Lloydra vagy Adria társaságra költünk, és a mi tengeri forgalmunkra mi befolyással sem lenne, egy Erdélyben és a Székelyföldön fölvirágozható ipar segélésére fordítanék, nem omlának ki a szárazföld lábaink alól, és meglevő iparunkat nem kergetné ki az éhenhalás Románia földjére, a mely kis állam bir érzékkel és akaraterevével arra, hogy fölvegye az ut széléről azt, mit mi könnyelműleg eldobunk.

K.-Vásárhely, 1886. okt. 8.

Tekintetes szerkesztő ur!

Megint beállt a komor ősz, figyelmeztetve mindnyájunkat a mulandóságra s az idő kellő és czél szerű felhasználására.

A nyári fáradságos munka után a gazda maholnap pihenésre tér. A megtelt magtárak által biztosítva lévő szükséglete, tapintatos beosztással gondoskodik arról, hogy mind a maga, mind a hozzá segélyért folyamodók igénye kielégíttessék.

Hány nyomorult éhez, hány ügyefogyott részese a nemes szívű felebarátok segélyezésében évenként; hány keresetképtelen köldus nyer könyöradományt azoktól, kiket a jó Isten fáradságos munkájuk után áldással halmozott el: felesleges mondanom.

E megye közönsége oly eolatan példait képes a felebaráti szeretetnek bemutatni, minőkkel bércezes kishazánk nem sok s talán egyetlen megyéje sem dicsekedhetik. Az elért eredmény szolgáljon megnyugtató, a kifejtett munkásság az utókornak, az ifjabb nemzedéknek buzdításul, jó példán.

Nem dicsérni akarok tehát rövid tudósításomban, hanem csak korlátozott tehetségem szeriut, kegyes engedelmeiből, halvány vonásokban emlékezem meg azokról, kik Háromszék megye humán ügyeit annyira szívükön viselik, kik vállvetett erővel munkálnak azon, hogy ha világra szóló eseményeket létre nem hozhatnak is, de a megye összes népének boldogságát, meglegedését az adott viszonyokhoz mérten öregbítsék, fokozzák.

A nép maga mondja: „A jótól várhat, de a rossztól hiába vársz.” A szegénység véleményével tartok én is, midőn látom, hogy megyénk birtokosainak egy része épen semmit, a más pedig csaknem életét, egészségét, szellemi és anyagi javait áldozza a közügy oltárára.

Az elismerés, a tisztelet annál inkább kell hogy övezzé kedves életüket, minél több siker koronázza önzetlen munkásságukat. A hála, melyet jótéteményeink után várhatunk, gyakran elmarad; de ez ne csüggeszse el a nemes kebleket, mert a jótéteményt Isten akaratából gyakoroljuk, s jutalmát egyedül tőle várhatjuk.

A felebaráti szeretet meglevével alkotta a megye közönsége ezelőtt 12 évvel a háromszék megyei „Erzsébet” árvaleány-nevelő intézetet.

A vezetők lankadatlan buzgalma, a megye minden rendű és rangú lakosának áldozatkészsége oda emelte ez intézetet, hogy ma már méltán vallhatjuk megyénk büszkeségének.

A fokozatos fejlesztés, a felvételért napról napra folyamodó számos apa és anya nélküli árva leánykák érdekében még mind reá van az előjáróság utalva, hogy a megye áldozatkészségét igénybe vegye. 25.000 frt alapvagyon, 1340 frt évi jövedelemből 44 személyt fentartani, 38-at élelemmel, ruházattal ellátni, az évi államségély mellett is csak úgy lehet, ha a megye közönsége, élén a nemes egyházi és világi elöljárókkal, egész odaadással munkál azon, hogy mint eddig,

ugy ezután is ki-ki erejéhez mérten kegyes pártfogásában részesítse.

Erős bennünk a hit, hogy a megkezdett munkát továbbra is folytatni, e közhasznú humán intézetünket minden igaz hazafi erejéhez mérten segíteni erkölcsi kötelességének ismeri.

Példát vehet mindenki megyénk derék főispánjától, ki most is ez intézet érdekében egy nagyobb körű estély rendezésének élére állt s lankadást nem ismerő erővel, kitértással és áldozattal munkál azon, hogy minden, mi e megyéé, haladjon, hivatás-szerűen fejlődjék. Példát vehet megyénk hölgyközönsége azoktól, kik oly sokat és oly önzetlenül tettek, küzdöttek, éjet-napot összetéve fáradságra megyeszerte ezen intézmény létrehozásáért. A küzdők serege, élén Bárá Szentkereszty Stephaniával, Gróf Mikes Benedekével és sok, sok ügybuzgó alapító taggal, ma is harcol. Csatlakozzanak hozzájuk mindazok, kiknek szíve elég fogékony a szépre, jóra, nemesre.

Legyen tehát általános e munkásság, hogy a női erényeknek, a felebaráti szeretetnek ez emlékoszló örökké éljen és virágozzék, büszkeségét kepezze a székely nőknek. Ne legyen megyénkben senki, ki e közös cél megvalósításához szellemi és anyagi erejéhez mérten ne járult volna. A hol egyetértés és jó akarat van: ott az áldás nem hiányzik.

A szeretet melegével, a tisztelet édes hangján kérjük megyénk közönségét, hogy ügyünket karolja fel s e közös intézményünket a méltán megérdemelt pártfogásban részesítse.

A költő szavai szeriut „a ki csak magának él, az a társadalomra nézve el van veszve.” Mutassuk meg, hogy: „Nem fajult el még a székely vér, minden cseppje drága gyönyört ér!”

Honfi.

Fővárosi levél.

A löversenyek őszi évadját éljük. Az egész héten erős küzdelem folyt a turfon. Az érdekeltek száma sok. A mezőny nagy. A totalsateurt ostromolják; a bookmekerek kiabálnak. A zsokké lova átzíadva ér be a verseny-bírák tribune-jé elé; az első a győztes. A közönség a jelzőoszlop elé fut, a bírák kitétetik a nyerő számját, s a ki nyert, beváltja a plakkot.

... A Fortuna tárgyaló nagytermében is nagy fogadások történetek e héten. Ki lesz a győztes: az ügyész-e vagy a vádlottak? A hallgatóság nem rokonszenvez a vádlottakkal, a kik merev tagadásukkal akarják meggyengíteni a vádat. Gazdag Imréné, Ternyei József és Molnár Károly állanak a bírák sorompója előtt; csak három vannak; a negyediket megölte a vizsgálati idő. Támár Alajost a törvényszék nem ítélteti el. Nem vehet rajta a földi igazság elégtételt. Több napot vett igénybe a tárgyalás. Gazdagné visszavonta a vizsgálobíró előtt tett vallomásait, s most azt mondja, hogy ő ártatlan.

... A tárgyalásnak vége, s a főváros ma nem beszél egyébről, mint a tárgyalás eredményéről, no meg arról a pikáns históriáról, melynek a hőse egy addig alig ismert komtesz, meg egy ismert „gróf”. Az egész fővárost felvillanyozta az érdekes eset. A szalonokban meg a piaczon is mindenütt a szerelmi históriát tárgyalják. De tárgyalják a rendőrség tárgyalását is, a mely a szereplők ügyeibe ok nélkül beleavatkozott. Rhédey gróftól nem tartotta a rendőrség közveszélyes egyénnek, csak mikor megtudta, hogy egy bárókisasszonyt akar feleségül venni s hogy annak a bárókisasszonynak már vőlegénye. Hát közveszélyessé válik a szegény ember, ha véletlenül vőlegénye lesz egy bárókisasszonynak? Nagyon arisztokratikus főfogása van ennek a mi rendőrségünknek! Szerencsére Ariadnéra talált a komteszben a szegény vőlegény s így őt a Minotaurusz nem falhatta föl. Kötött utlevéllel hazájába: Berlinbe, akarták meneszteni, de hát mert csak a főváros területéről tiltották ki, jónak látta a legközelebbi állomáson elhagyni a kupét. Most Ujpesten várja menyasszonya szerelmes leveleit — és tán a papot is, a ki összeadja őket.

Egy roppant fontos és jelentőségteljes mozgalom indult meg az athleta ifjuság körében. Pécssett egy tiszteletreméltó hazánkfíát megfosztották tiszti rangjától azért, mivel a Janszky eljárását glossáló Christen nevű hadnagynak elég bátor volt kijeleuteni, miszerint ő egészen másképp ítéli meg az egész ügyet. Hazánkfíát, Herbertet, ezért megfosztották tiszti rangjától. Komjáthy országos képviselő interpelláció tárgyává tette a katonai hatalmaskodásnak ezt az eljárását. Christen párbajra hívatta Komjáthyt és utána egy sereg katona, azok, a kik az affairban becsületbírákúl szerepeltek. Ha Komjáthy kénytelen lesz megverekedni, akkor ennek a pécsi dolognak kiszámíthatatlan következményei lesznek, mert az atletikai klub tagjai közül többen elhatározták, hogy rendre provokálják Komjáthy ellenfeleit, ha kénytelen lesz velük megverekedni.

A bulgáriai események.

Szofia, okt. 4. Vasárnap oroszbarát polgárok, bár nem az orosz párt tulajdonképeni vezetői, nagy meetinget rendeztek abban a reményben hogy ily módon látszólag önkényes ovációt készítenek Oroszországnak. Számításukban nagyon megcsalódtak. A meeting azon kezdte, hogy éljenezni kezdte az ideiglenes kormány tagjait, a kik közül azonban senki sem volt jelen. A Zankov-párti Swetli szerkesztője lépett először a szószékre és Oroszországot dicsőítő beszédet tartott igen szenvedélyes, provokáló hangon. A szónok beszédét eleinte csak a békéltelenség moraja zavarta, később azonban, mikor Sándor fejedelemről kezdett becsmerlő hangon beszélni, hangos ellenmondások hangzottak föl, s zajos megbotránkozással hallgatta a közönség, mikor a szónok beszédét végezve, sapkáját lebegtetve így kiáltott: „Eljén Oroszország! le az ideiglenes kormány nyál!” Más verzió szerint azt is kiáltotta: „Le Bolgárországgal!”

E fölkiáltásra irtoztos fölindulás támadta gyülekezetben. Ökörbe szorított kézzel, botokkal ragadvá rohant a gyülekezet a szószékre. Száz meg száz kéz emelkedett aszónok ellen, a kit a következő pillanatban lerántottak az emelvényről és a legszörnyűbb módon bántalmazták.

Alig csillapult a izgatottság, a mikor egy kavaszok által kísért kocsi állott meg a népgyűlés helye előtt és abból Kaulbars tbk. szállott ki Nekludov orosz konzul kíséretében. A Zankov-pártiak harsány hurrakkal üdvözölték, s a czár megbízottja a nép nem kis meglepetésére a szószékre lépett, hogy beszédet tartson a népgyűléshez. Előadta az ismert 12 pontot, melyben Oroszország követeléseit foglaltatnak. A Zankov-pártiak, a kik eleinte éljeneztek, mind jobban elhallhattak, azután egy pillanatra kinos csend állott be, míg végre viharos kiáltásokban tört ki a tömeg: Hallgasson! Szálljon le! Nem akarjuk tovább hallani! hangzott minden oldalról. Kaulbars tábornokot láthatólag meglepte a dolgok ilyen fordulata, haragos pillantásokat vetve, hangsúlysan folytatta beszédét. Kifejtette, hogy a czár kívánságai Bulgária boldogságát alapítják meg. „Ne hallgassuk! Menjünk el” volt erre is a válasz.

Kaulbars tbk. egy pillanatra elhallgatott, azután odaálott közvetlenül az emelvény szélére és szenttori hangon kiáltotta a zajongók közé: „A kartoka a czár akaratának engedelmeskedni? Feleljetek!” — Nem! Nem! — hangzott ezer ajakról — Ószágunk törvényeit követjük! tették hozzá némelyek. Kaulbars néhány pillanati kardjára támaszkodva zavartan állott azután megfordult és sápadt arccal elhagyta a gyűlést Nekludov kíséretében. Távozásakor halálós csend uralkodott, de ellene, s mellette hang nem emelkedett.

Szofia, okt. 5. A Havas-ügyenkség közli: Levelezőnk néhány órával Kaulbars tábornok elutazása előtt beszélgetett a tábornokkal, ki ez alkalommal következőleg nyilatkozott: Jelenlétemet a tegnapi népgyűlésen különbözőképen fogják magyarázni. A valóság az, hogy én egész nyugalommal állítottam össze otthon utazásom programját, melyet Bulgáriában a czár megbízásából teszek, midőn azt jelentették, hogy a gyűlésen orosz alattvalók súlyosan megsebesítettek. Nehogy a konfliktus nagyobbá váljék, elhatároztam, hogy a helyszíni megyék és személyesen beszélék a tett indítóival. Midőn oda értem, a csoportok már szétoszlatottak volt. Intettem a tömegnek, hogy jöjjenek közelebb, mert beszélni akarok hozzájuk. Athalltam a tömegen s miután szemőkre lobbantottam tetteket, felhasználtam az alkalmat, hogy megmagyarázzam nekik, hogy miért kívánja Oroszország a választások elhalasztását és a katonatisztek föltétlen szabadon bocsátását. Ma a kormány mind a két pontot határozottan visszautasította.

Ez megtörtént. Én azonban tudni akarom, vajjon a vidéken ugyanily szellem uralkodik-e. Utazásom ennek megállapítása céljából történik. Mindenütt össze fogom hívni az előkelőbb és kiválóbb személyiségeket és ugyanazt fogom előtűtteni egész egyszerűen ismételni. Oroszország se a választásokat, se a nemzetgyűlést nem fogja elismerni. Végül kijelenté Kulbars, hogy ő nem fél az ellenséges tüntetéstől; ha azonban tettelegesen támadná meg, csakhamar itt volna százezer ember.

Különfélék.

— **Háromszékmegye** folyó hó 8-án tartott rendkívül népes közgyűlésén a Seps-Szentgyörgyön felállítandó fu-árvaház javára 1 százalék, vasutépítésre 4 százalék pótdátot, tehát összesen 5 százalék pótdátot szavazott meg. Az engedményesek közül sem Ugronhoz, sem báró Huszárhoz nem csatlakozott a megye közönsége. Mint halljuk, a mi vasutunk kiépítésére egy konzorcium fog alkottatni. Reméljük, hogy egy olyan terv fog elfogadtatni, mely mind iparunkat, mind kereskedelmünket elő fogja mozdítani és nem megfordítva, a mi egy helytelen irány választása által könnyen bekövetkezhethetne.

— **A vigyázatlanság áldozata.** Kézdí-Vásárhelytől a 24-ik honvéd-zászlóalj egyik közlegénye, altorjai Torzsa János tiszti szolga, ma (szombaton) reggel valahova vitte hadnagya hátultöltő fegyverét. A fegyver — szerencsétlenségére — meg volt töltve, de ő mit sem tudott erről. A piacon egyik jó barátjával, kézdiszentléleki Bedő Antallal, találkozáván, barátilag összeölelkeztek, s e közben oly szerencsétlenül sült el a fegyver, hogy a golyó Bedőnek a mellébe fúródott, ki azonnal eszméletlenül rogyott össze. A szerencsétlen Bedő Antal, midőn magához tért, maga vallotta be, hogy Torzsa a legjobban barátja s a lövés véletlenül történt. Bedő a kórházba szállítatott, hol délelőtt fél 12 órakor kilehelte életét; a kétségbeesett katona pedig elfogattott.

— **Véres párbaj** folyt le csütörtökön délelőtt 10 órakor Budapesten a Sztrakay-féle vívóteremben Komjáthy Béla országgyűlési képviselő és a pécsi botrány alkalmából ismeretessé lett Christen hadnagy között. A kihívó Christen hadnagy volt, kit Komjáthy a miniszterelnökhöz intézett interpellációja alkalmával Herberttel szemben tanúsított eljárásáért denucziánsnak és gyávanak nevezett. A lovagias mérközű hosszasan tárgyalások-előzték meg. Komjáthy segédei megtagadták az elégtételt a hadnagytól, ki még a pécsi aljegyzővel sem végzett, mert úgy vélekedtek, hogy a képviselő nem tartozik számat adni arról, a mit az immunitás oltalma alatt mondott a parlamentben. A tárgyalások folyamán aztán oda fejlődött a dolog, hogy a Komjáthy megbízottjai hívták ki Christen hadnagyot, s a Christen segédjei a kihívást el is fogadták. A felek négyszer csaptak össze; Komjáthy a hadnagynak megsértette homlokesontját s átvágta arcát, állkapcsát és mellkasát egész a balcsipőjéig, ezenkívül pedig a hátán, a lapoczká fölött vágta meg, míg magának Komjáthynak egyetlen hajszála sem görbült meg.

— **Osodali ifj. Bögözi Imre** az erdőről egy szál fát hozott haza tilalmas területéről, s midőn ezézt lopással vádolták, szegényében felakasztotta magát.

— **A kolera.** A fővárosban a kolera szünőfélben van. Kedden déltől szerdán délig 12 ember betegedett meg és 7 halt el kolerában. A kolera kitörése (szept. 12-ike) óta szerdáig 614 beteg közül 207 halt meg. Győrben is szünőfélben van a kolera. Komolyabb hírek érkeznek azonban Szegedről, hol szintén fellépett a járvány. Szegeden naponta 10—15 betetegedés és halálozás fordul elő.

— **Forradalom a természetben.** Melbourneből érkezett távirat szerint nagy vulkánikus kitörése érte Niapu szigetét, mely a Tonga szigetcsoporthoz tartozik. A szigeten mintegy 500 ember lakik. A szigetnek kétharmad része hamu alá van temetve. A lakosság segédelmére gőzhajókat küldtek a szigethez. A vulkánikus kitörést földrengés kísérte, mely több falut elpusztított. Emberéletben nem esett kár. Egy 200 láb magas ujhely keletkezett. A szigetet a hamu helyenkint 20 láb magasan borítja.

— **Tánczkedvelők figyelmébe.** Molnár Mihály táncztanító Kézdí-Vásárhelytől a tanácsház disztermében folyó hó 18-án 4 frt havi díj mellett tánciskolát nyit.

— **Az egyik sir, a másik nevet.** Amerikai lapok közlik a következő, természetesen költött történetet: A sirás nagy mestere Hartman Eduárd Chicagóból New-Yorkba utazott, hogy ott a sirásból mutatványokat rendezzen, 500 fontot tűzött ki díjúl annak, ki nála hosszabb ideig képes sirni. A „French” szállodába szállt, és a véletlen úgy hozta magával, hogy a Langsill Bing név alatt ismert nevető-művész lakása mellett kapott szobát. Ez utóbbi, midőn szomszédját korán reggel sirni hallotta, hozzáfogott művészetéhez s a hogy csak tudott, nevetni kezdett. Körülbelül egy negyedóráig tarthatott az érdekes duett, midőn mind a kettő kinyitá szobájának ajtaját és a két művész szemben állott egymással. Művészetét azonban egyik se hagyta abba; a vendégek elhagyták szobáikat, a korridor megnépesült, és ki-kisegített a két művészek, a szerint, a mint vérmérséklete nevetésre vagy sirásra indította. Langsill Bing, ki alapjában véve jószívű ember, végre oly komolyan vette szomszédjának bánatát, hogy a féktelen nevetésből sirásba csapott át, s arczáról csak úgy patakozottak könnyei. E különös fordulatnak az a következtése lett, hogy Hartman szintén felhagyott szerepével s a mint csak tudott, nevetni kezdett. A vendégek eleinte meg voltak lepve, később azonban beletaláltak magukat a különös helyzetbe és szintén szerepet cseréltek. A ki addig sirt, nevetni, a ki pedig nevetett, sirni kezdett. A vendéglő egyik pinczére világosítá föl a dolgot, tudára adva a siró-mesternek, Hartman Eduárdnak, miszerint elveszté az 500 fontot. Langsill Bing, kit szándékosan szállásolt mellé, hosszabb ideig sirt, ekkép a verseny-díj öt illeti.

Mai számunk hirdetési mellékletén hozzuk a folyó évi október 12-én kibocsátandó magyar bazilika-sorsjegyek tervezetének kivonatát. E sorsjegy-kölcson, melynek engedélyezése, mint halljuk, az ilyenmü különben is nehezen engedélyezett sorsjegyek sorában az utolsó leendő, nagyon kedvező benyomást tesz. Ugy tetszik, még inkább hivatva van a kedvező talajt, melyet a kibocsátásuk óta jelentékenyen emelkedett magyar vörös kereszt sorsjegyek az úgy nevezett kis sorsjegyek elarusítása czéljából teremtetek, még jobban kibővíteni. A bazilika-sorsjegyek, nem tekintve a kölcsonnek az általános támogatásra annyira méltó czélját, a gyakori húzások, melyeknek elsője 120.000 forintos adómentes nyereménynyel már ez évi november 1-én fog megtörténni, a sok és nagy nyeremény és a kitünő alapítás által oly előnyökkel bírnak, melyek csak sokkal magasabb áru nagy sorsjegy-kölcsonök által nyujtatnak.

Köszönetnyilvánítás.

Mindazok, kik feledhetlen nöm utolsó tisztelegtetélben résztvenni szivesek voltak, s ezáltal a magam és gyermekeim fájdalomát mintegy enyhíteni igyekeztek, fogadják ez uton is hálás köszönetemet.

Kézdí-Vásárhelyt, 1886. oht. 6.

Klünglein József.

Közzgazdaság.

A kézdívásárhelyi takarékpénztár 1886. szeptember havi üzletforgalmának kimutatása. Bevétele: pénztár-készlet 1886 szeptember hó 1-én 4098 frt 22 kr, betéti számlán 68 tételre 7819 frt 53 kr, leszámított váltószámlán 131,854 frt 65 kr, előleg kölcsonszámlán 80 frt, zálog kölcsonszámlán 174 frt, jelzálog kölcsonszámlán 17110 frt, 6% kamat-számlán 2796 frt 91 kr, illeték-számlán 1395 frt 95 kr, kezelési költség-számlán 89 frt 2 kr, visszleszámitolt váltó-számlán 4607 frt 65 kr, ügyészi költség-számlán 33 frt 40 kr, 10 százal. betéti államdíj-számlán 1 frt 28 kr, tiszti előleg-számlán 15 frt, visszváltó kamat-számlán 8 kr, vegyes államdíj-számlán 60 kr; összesen 170.076 frt 29 kr. Kiadás: betéti számlán 58 tételre 8044 frt 17 kr, betéti folyó kamat-számlán 12 frt 68 kr, leszámított váltó-számlán 129 ezer 238 frt, előleg kölcsonszámlán 170 frt, zálog kölcsonszámlán 189 frt, jelzálog kölcsonszámlán 17215 frt, többek számláján 4000 frt, visszleszámitolt váltó-számlán 4 ezer 359 frt 78 kr, visszváltó kamat-számlán 502 frt 77 kr, kifizetett osztalék-számlán 81 frt 50 kr, kezelési költség-számlán 62 frt 50 kr, tiszti fizetés-számlán 186 forint 66 kr, vegyes államdíj-számlán 1 frt 80 kr, 6% kamat-számlán 2 frt 59 kr, posta- és bélyegdíj-számlán 10 frt 15 kr, pénztár-maradvány 1886. szeptember hó 30-án 5962 frt 3 kr; összesen 170.076 frt 29 kr. K.-Vásárhelyt, 1886. szeptember hó 30. Benkő Gyula könyvelő.

A k.-vásárhelyi kisegítő takarékpénztár részvénytársaság 1886. szept. havi üzletforgalmának kimutatása. Bevétele: pénztári készlet 1886. szeptember hó 1-én 3886 forint 25 kr, betéti számlán 858 frt 40 kr, váltóleszámlási számlán 37766 forint, előlegkölcsonszámlán

538 frt, jelzálogkölcsonszámlán 4557 forint váltóleszámlási kamat-számlán 805 frt 81 kr, váltóleszámlási illeték-számlán 402 frt 56 kr, részvényátírási díj-számlán 6 frt, jelzálogkölcson kamat-számlán 94 frt 14 kr, jelzálogkölcson illeték-számlán 47 frt 7 kr, előlegkölcson kamat-számlán 10 frt 36 kr, előlegkölcson illeték-számlán 5 frt 18 kr, kezelési költség-számlán 28 frt 58 kr, váltóleszámlási számlán 22875 frt, kölcsonjáradéki folyó számlán 386 frt 47 kr, kölcsonjáradéki hátralek-számlán 140 frt 70 kr, kölcsonjáradéki kamat- és bírság-számlán 74 kr, folyó számlák számláján 1859 frt 9 kr, zálogleveles kölcsonközvetítési számlán 467 frt 77 kr, tisztviselői előleg-számlán 10 frt, ügyészi költség-számlán 2 frt, vegyes államdíj-számlán 1 frt 14 kr, 10 százal. betéti kamatadó-számlán 11 kr, posta- és bélyegdíj-számlán 1 frt 11 kr; összesen 74,749 frt 48 krajczár. Kiadás: betéti számlán 1611 forint 2 kr, betéti kamat-számlán 1 frt 1 kr, váltóleszámlási számlán 41698 frt, előleg kölcsonszámlán 518 frt, jelzálog kölcsonszámlán 4765 frt, osztalék számlán 60 forint 80 kr, tiszti fizetések számláján 67 frt, váltóvisszleszámlási számlán 20865 frt, váltóvisszleszámlási kamat-számlán 330 forint 97 kr, kisbirt. kölcsonjáradéki folyó számlán 219 frt 34 kr, folyó számlák számláján 1803 frt 98 kr, kölcsonjáradéki hátralek-számlán 311 frt 43 kr, zálogleveles kölcson közvetítési számlán 467 frt 77 kr, házber számlán 100 frt, ügyészi költség-számlán 1 forint 96 kr, váltókölcson kamat-számlán 15 frt 52 kr, posta- és bélyegdíj-számlán 7 forint 39 kr, pénztári maradvány 1886. szept. hó 30-án 1905 frt 29 kr; összesen 74749 forint 48 kr Kézdí-Vásárhely, 1886. szeptember hó 30 Sebők József, könyvelő.

Felelős szerkesztők:
Ifj. Dobay János. Sprencz György.
Kiadó tulajdonos:
Szabó Albert.

Szines francia faille, surah, satin merveilleux, atlas, damask, rips és tafotát méterenként 1 frt 35 krtól 7 frt 45 krig szállít egyes öltönyre való darabokban és végekben vámmmentesen a helyszíniére G. Henneberg (cs. kir. szállító) selyemgyár-raktára Zürichben. Minták azonnal küldetnek. Levelekre 10 kr portó kell.

Szines fekete és fehér selyem atlas 75 krért méterenként 10 frt 65 krig (18 különböző minőségben) vámmmentesen a helyszíniére szállít G. Henneberg (cs. kir. udvari szállító) selyemgyár-raktára Zürichben. Minták azonnal küldetnek. Levelek 10 kr szállítási díjba kerülnek.

Arverési hirdetés.

Dük József brassói lakos végrehajtató közhírré teszi, hogy Borsai József kézdívásárhelyi lakos elleni végrehajtásos ügyében az árverezés 327 frt 62 kr s járulékai felhajtása iránt alpercenek a kantai 642. számú tdkönyvben 1242., 1243^a, 1237. hr. sz. alatti ingatlanaira a kir. törvényszéknek 1886. évi 3609. tlkvi számú hirdetménye értelmében **folyó évi október 26-ik napjának délelőtti 9 órájára** a kir. törvényszék telekkönyvi irodájában kitézetett, miről venni szándékozők értesítetnek azon megjegyzéssel, hogy a feltételek a telekkönyvi irodában megtekinthetők.

K.-Vásárhelyt, 1886. okt. 1-én.

3—3 **Dük József.**

Sz. 3908. tkkv.

1886.

Arverési hirdetményi kivonat.

A k.-vásárhelyi kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság, közhírré teszi, hogy id. Zsigmond György végrehajtatonak Feil Ede rajztanár végrehajtást szenvedő elleni 70 frt tőkekövetelés és járulékai iránti végrehajtási ügyében a kézdívásárhelyi kir. törvényszék területén lévő Kézdí-Vásárhelyt fekvő, a k.-vásárhelyi 774. sz. tjkvben foglalt 1538¹, 1538². hr. sz. 24 frt és 1539¹, 1539². hr. sz. 500 frt becsértékű ingatlanokra a fennebb ezennel megállapított kikiáltási

